

ת"פ 42191/06/17 - מדינת ישראל נגד מראם אבו גאמע - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

28 פברואר 2018

ת"פ 42191-06-17 מדינת ישראל נ' אבו גאמע

לפני כב' סגנית הנשיאה, השופטת נגה שמואל-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עדי זלמן - נוכח

נגד

מראם אבו גאמע - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד שני פרג'ון - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

רקע עובדתי

1. כפי הנתען בכתב האישום המתוקן, ביום 15.06.2017 בסמוך לשעה 01:30 עת עבדו הנאשם (כטרקטוריסט) והמתלונן (כנהג) בשטח חקלאי שבקיבוץ מפלסים, ובעקבות ויכוח שניטש בין השניים, אמר המתלונן לנאשם שאם הוא לא רוצה שהוא יאכל אותו אזי שיתרחק. מיד ובסמוך לכך, ניגש הנאשם לטרקטור שבהחזקתו ונטל ממנו סכין יפנית. בהמשך, פצע הנאשם את המתלונן באמצעות הסכין שאחז בידו בכך שדקר את המתלונן בזרוע שמאל ובאזור מותן הבטן התחתונה. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלונן חתך אורכי בקדמת הזרוע בגודל של 50 ס"מ בצורת חצי סהר וחתך שטחי בזרוע ימין אקסטנציה 5/5 של המרפק.
2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **פציעה כשעברין מזוין והחזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה**, לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) ו-186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
3. הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, אולם הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו. עוד במועד זה, המאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית היא למאסר בפועל ואילו ההגנה ביקשה כי תבחן שאלת ההרשעה.
4. התסקיר שהתקבל בעניינו של הנאשם ביום 14.12.2017, נושא אופי חיובי, שבסופו המלצה להשית על הנאשם צו של"צ וצו מבחן. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.
5. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** אשר התקבלה ביום 31.01.2018, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה תיארה את מעשיו של הנאשם, עמדה על חומרתם ועל הערכים המוגנים שנפגעו, ועתרה לקבוע מתחם ענישה בגין עבירת החזקת הסכין הנע בין 6-12 חודשי מאסר ובגין עבירת הפציעה מתחם הנע בין 12-24 חודשי מאסר. בסופו של דבר עתרה המאשימה לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 12-24 חודשי מאסר לצד מאסרים מותנים, קנס, פיצוי והתחייבות.
7. ההגנה חלקה על המתחמים שהציגה המאשימה, וטענה למתחם כולל הנע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין מספר חודשי מאסר בפועל ומיקדה את טיעוניה בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובשיקומו. בנסיבות אלה חזרה בה ההגנה מעתירתה להורות על ביטול ההרשעה, תוך שביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין העונש ולחילופין לחרוג לקולא מהמתחם משיקולי שיקום ולהשית על הנאשם ענישה בדמות עבודות שירות "ברף הנמוך ביותר".
8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", טען שעשה טעות וביקש מבית המשפט להתחשב במצבו בהיותו אב לילדים "הרודף אחרי הפרנסה" שלו.

דין והכרעה

9. ראשית חוכמה אציין, כי לא נהירה לבית המשפט עתירתה של המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד, מצד אחד; ולקבוע מתחם אחד "מאוחד", מצד שני. כידוע, בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין, וכפי שזה פורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)), מקום בו עסקין בנאשם שביצע כמה מעשים, כי אז תחילה יש לקבוע אם מכלול המעשים מהווה אירוע אחד, שאז ייקבע מתחם עונש הולם אחד, או שמא מהווים מעשיו השונים כמה אירועים נפרדים, שאז בגין כל אחד מהם יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד. רוצה לומר, המאשימה לא יכולה ביד האחת לטעון כי יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל אירוע, וביד השנייה לעתור לקביעת מתחם עונש הולם אחד "מאוחד". שכן, המדובר בשתי דרכי פעולה חלופיות שאינן יכולות לדור בכפיפה אחת זו עם זו. על כל פנים, ולגופם של דברים, משנתתי דעתי ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל, (29.10.2014) (להלן: "עניין ג'אבר"); ע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל, (03.09.2015) (להלן: "עניין דלאל"); ע"פ 3164/14 גיא פן נ' מדינת ישראל, (29.06.2015)), באתי לכלל מסקנה כי יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כאירוע אחד. והדברים אמורים בשים לב לעובדה כי עסקין בשני מעשים שבוצעו באותו מועד בסמיכות ממשית של זמן זה לזה- וכאשר הם בוצעו באותו מקום וכלפי אותו מתלון. בנסיבות אלה, שוכנעתי כי המדובר במסכת עבריינית אחת ושמאחוריה עומד תכנון מוקדם אחד. זאת ועוד, למעשה המדובר "באירוע מתגלגל", כאשר בעקבות הוויכוח עם המתלון, ניגש הנאשם לטרקטור שלו הוציא ממנו סכין ובהמשך דקר את המתלון באמצעות אותה הסכין. בהינתן כל האמור, כך לידי, יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כ"אירוע" אחד.
- 10.

קביעת מתחם העונש ההולם

11. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
12. בעצם ביצוע העבירות המיוחסות לו, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק חם או קר ונדמה כי אין צורך להכביר מילים אודות חשיבותם של ערכים יסודיים אלה ועל חובתו של בית המשפט להעלות תרומתו בהגנה עליהם. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן בע"פ 5641/09 **מדינת ישראל נ' דניס ברזינסקי**, (22.03.2010):
- "תופעה נוראה זו אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה באלימות המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית. במסגרת זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים' (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן ([פורסם בבנו], 7.2.2005), יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן ([פורסם בבנו], 10.11.2009))."**
13. אמנם בפסק הדין שאוזכר לעיל דובר בעבירות חמורות מאלה המיוחסות לנאשם והדברים נאמרו לפני שנים רבות, אולם ברי כי הרציונל העומד מאחוריהם נכון ורלוונטי גם לענייננו ולזמננו. עוד יוער, כי הדברים נאמרים במסגרת בחינת הערכים המוגנים, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה לא יובא במניין השיקולים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.
14. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות שהופעלה ומידת הנזק שנגרמה - סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית.
15. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לאופייה של האלימות אשר הופעלה על ידי הנאשם. בעניין זה, בולטים בחומרתם מעשיו של הנאשם, עת הוא הצטייד בסכין, ובהמשך דקר את המתלונן באמצעותה. המדובר בהתנהגות משוללת כל רסן, מזרה אימה, מסוכנת, שנעשה במהלכה שימוש בנשק קר ושנדמה כי אך בנס לא הביאה לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום. כמו כן, לא בנזק הפוטנציאלי לבדו עסקינן, ויש לתת את הדעת גם לנזק הגופני שנגרם למתלונן בפועל, שאינו של מה בכך.
16. עוד במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ולקולא, נתתי דעתי לכך שלמעשיו לא קדם תכנון מוקדם, ולא הוכח שהנאשם תכנן את מעשיו מבעוד מועד, בוודאי לא בקפדנות או במשך פרק זמן ניכר. למעשה, נדמה כי המעשים בוצעו בצורה ספונטנית ומתוך סערת רגשות. אם כי, יוער כי סערת הרגשות שבה היה נתון הנאשם לאחר השיחה עם המתלונן והדברים שהאחרון הטיח בו, אינם יכולים להוות הצדקה, אף לא במידה מועטה, להתנהגותו האלימה שבאה לאחר מכן.

17. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעניינים של נאשמים אשר הורשעו בעבירה פציעה כשעברין מזוין, ובפרט כאשר דובר במעשים של דקירה באמצעות סכין, סקירת הפסיקה מעלה כי **ברגיל**, נקבעו בעניינים מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם מאסר למשך שישה חודשים (ולעיתים אף לתקופה מעט קצרה יותר), שניתן לרצותו בעבודות שירות, וברף העליון מאסר לתקופות הנעות סביב 20 חודשים. כך למשל, ראו: ע"פ 4833/16 **מלקולם ברמן נ' מדינת ישראל**, (05.01.2017); רע"פ 7378/13 **ח'אלד חרובי נ' מדינת ישראל**, (31.10.2013); רע"פ 2781/15 **יוסף מחאמיד נ' מדינת ישראל**, (27.04.2015); ע"פ (מחוזי מרכז) 32375-05-16 **עימאד מוחמד נ' מדינת ישראל**, (08.01.2017); ת"פ (שלום כפר סבא) 45552-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (15.02.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 59321-05-15 **מדינת ישראל נ' לירון לולאי**, (12.07.2016).
18. כאן גם ייאמר, כי בסקירת הפסיקה שלעיל הפנית למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושטו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם. גם בנוגע למתחמי הענישה עצמם, הפסיקה שנסקרה היא המייצגת בצורה הנכונה ביותר את מדיניות הענישה הנוהגת, אולם נהיר כי קיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלויים, בין היתר, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר אין דין פציעה שנגרמת בעקבות הטחת אלת עץ באחת הגפיים כדין דקירה בבטן באמצעות סכין; ואין דין תקיפה המסתכמת בדחיפה כדין תקיפה באמצעות מהלומות אגרופ לכיוון הפנים. כידוע, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). כך גם, עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
19. כללם של דברים, ולאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, מצאתי **לקבוע כי מתחם העונש ההולם ינוע בין 6 חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר בפועל**.

גזירת העונש המתאים לנאשם

20. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.
21. בעניין זה, שקלתי לקולא את גילו הצעיר ואת עברו הפלילי הנקי של הנאשם והעובדה כי זו הסתבכותו הראשונה עם החוק. בנוסף, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהוא הודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך, ייתר את הצורך בהעדתו של המתלונן בבית המשפט. כאן ייאמר כי התרשמתי שהנאשם מקבל אחריות מלאה על מעשיו וכי החרטה שהוא מביע הינה כנה.
- אכן, הנאשם שיתף את שירות המבחן בהשפלה שחוזה מצדו של המתלונן עובר לאירוע, ואולם לא מצאתי בדברים אלה ניסיון לצמצם מאחריותו לאירוע.

22. בנוסף, בית המשפט מעניק משקל לנסיבות חייו של הנאשם ולנזק שעלול להיגרם לו ולמשפחתו ככל שיושת עליו עונש מאסר בפועל, וזאת בשים לב לכך שהכלא זר לו. כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון את העובדה שהנאשם שהה בגין מעורבותו בתיק זה תקופה לא מבוטלת תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה באלה כדי להרתיע את הנאשם, מלשוב ולבצע עבירות נוספות בעתיד.
23. עוד ולקולא, בית המשפט שוקל את עמדתו של המתלונן, כפי שזו הובעה והובאה בתסקיר שירות המבחן. שם, המתלונן מסר כי מיד לאחר האירוע מושא האישום הוא שב לעבודה וכי הוא אינו חש מאוים מהנאשם ואינו מצוי עמו בקשר.
24. אכן, ברי כי האינטרס והעמדה של המתלונן אינם בבחינת חזות הכול, ואין ליתן לאלו משקל מכריע. יחד עם זאת, מן הנמנע להתעלם מעמדה זו וראוי ליתן לה משקל עובר לגזירת הדין, ואפנה בעניין זה בשינויים המחויבים לדבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012), שם הוא קבע אמנם כי אין להפריז במשקל שניתן לעמדת המתלוננים, אך גם ציין כי:
- "... המחוקק והפסיקה הרימו בשנים האחרונות את מעמדם של נפגעי עבירה, ונדרש מהתביעה ובתי המשפט להתחשב בעמדתם. עקרון זה אינו פועל אך ורק לחומרה, ואינו מופעל אך ורק כלפי נפגעי עבירה הדורשים נקמה. אף עמדה מקלה ומקבלת חייבת לקבל ביטוי ומשקל".**
25. לבסוף, בית המשפט מעניק משקל לקולא לעובדה שהנאשם משתף פעולה עם שירות המבחן והביע **מוטיבציה גבוהה לשילובו בטיפול** והדברים יקבלו את המשקל הראוי להם, אך זאת במסגרת גדרי מתחמי הענישה בלבד. שכן, לא שוכנעתי כי די באמור כדי להצדיק סטייה לקולא מהם, תוך שמסקנתי זו מתחזקת לאור התרשמותו של שירות המבחן לפיה הנאשם מתקשה עדיין בשלב זה לערוך התבוננות אודות דפוסי המכשילים והאלימים אשר הובילוהו למצבו הנוכחי ומכך שהלה טרם שולב בהליך טיפולי. כך גם, אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך, עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולא ממתחמי הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) לחוק העונשין - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב". על אף חשיבותו הניכרת, אינטרס השיקום אינו בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו ע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016)).
26. בטרם חתימת גזר הדין, אציין כי בכל מקרה מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר. אולם בתיק זה - כאשר מצד אחד, ניצבים מעשיו החמורים של הנאשם, מעשים שברגיל ראויים לענישה מחמירה; ומצד שני, ניצבות נסיבותיו הייחודיות של הנאשם, כפי שאלה פורטו בגזר דין זה - נדמה כי מלאכה זו הפכה לקשה עוד יותר, ואף אודה ולא אבוש כי לתוצאה הסופית הגעתי לא בלי התלבטות והתחבטות.
27. לאור כל אלה, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים, מצאתי כי יש להעניק משקל ניכר לעברו הפלילי הנקי, לשיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן וליתר מאפייניו החיוביים של הנאשם, ולפיכך אשית עליו עונש המצוי בתחתית מתחם הענישה אשר קבעתי לעיל.
28. בשולי הדברים יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן, אך לא מצאתי כי ניתן לקבלה בנסיבות העניין. כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט

איננו מחויב לה. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה (4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 שי שעשוע נ' מדינת ישראל, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל, (29.08.2013)).

29. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם, לריצוי בעבודות שירות.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 31.01.2018, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום 20.03.2018 אלא אם הממונה יודיעו אחרת. העבודות תבוצענה במרכז לטנים, יהודה הלוי 3300 בבאר שבע.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר, בשעה: 08:00 בבוקר, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות במועד הנקוב או בכל מועד אחר שייקבע הממונה על עבודות השירות.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הוסברה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ומשמעות אי עמידתו בתנאי צו המבחן.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ה. פיצוי בסך 5,000 ₪ לע"ת 1.

הפיצוי יקוזז מהכספים שהופקדו בפקידון במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, ככל ולא קיים עיקול על כספים אלה. ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי מסכום ההפקדה, הפיצוי ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ו. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.
עמוד 6

הקנס ישולם בתוך 90 יום מהיום.

ז. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.**

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, י"ג אדר תשע"ח, 28 פברואר 2018, במעמד הצדדים.